

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-5(3)/16/JK

Warszawa, 8 czerwca 2016 r.

DECYZJA DIH-1/55/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Henryka Kisiela, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa „KIS” Henryk Kisiel w Stargardzie, od decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie nr WKŻ.8361.196.2015 z dnia 14 kwietnia 2016 r. (nr akt sprawy: jw.), na podstawie której ww. przedsiębiorcy wymierzono kary pieniężne w wysokości:

- 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu partii artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego, tj. potrawy „jajecznicza na boczkcu” zamiast zgodnie ze stanem faktycznym „jajecznicza na podgardlu”,
- 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (zestawów obiadowych składających się z dwóch rodzajów zup oraz drugich dań do wyboru i dodatków) z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 23 – 29 października 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie, zwanego dalej również „Zachodniopomorskim WIIH”, w restauracji przyzakładowej mieszczącej się w Stargardzie przy ul. Most Kamienny 7, należącej do przedsiębiorcy Henryka Kisiela, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa „KIS” Henryk Kisiel w Stargardzie, zwanego dalej również „stroną”,

sprawdzono m.in. prawidłowość przekazywania konsumentom obowiązkowych informacji o oferowanych potrawach.

W wyniku powyższego stwierdzono, że pochodząca z zakupu kontrolnego potrawa pod nazwą deklarowaną w cenniku jako „jajecznicza na boczku”, zwana dalej „*jajecznicą na boczku*”, w rzeczywistości sporządzona została z użyciem podgardla zamiast boczku. W toku kontroli w placówce nie stwierdzono boczku (na podstawie faktury VAT nr FS/003907/2015/H22 ustalono, że przedsiębiorca zakupił 1,404 kg podgardla wędzonego parzonego w cenie 10,49 zł/kg). Powyższe wypełniało definicję artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”.

Ponadto w przypadku dwóch zestawów obiadowych – dużego i małego, składających się z dwóch rodzajów zup oraz drugich dań do wyboru i dodatków (zupa ryżowa, kapuśniak ze słodkiej kapusty, filet rybny, filet wieprzowy, ziemniaki, surówka, kompot) – stwierdzono podanie niepełnej informacji o wykazie składników, w tym informacji o stosowanych substancjach lub produktach powodujących alergię lub reakcje nietolerancji (w przypadku dwóch rodzajów zup), co nie odpowiadało wymaganiom określonym w art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej w związku z naruszeniem wymagań § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”, w związku z art. 18 ust. 1 oraz art. 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”. Dodatkowo wykaz składników nie rozpoczynał się bądź nie był poprzedzony właściwym nagłówkiem, który powinien składać się z wyrazu „składniki” lub zawierać ten wyraz, co stanowiło naruszenie § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z art. 18 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 29 października 2015 r. (nr akt kontroli: WKŻ.8361.196.2015).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 18 marca 2016 r., Zachodniopomorski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Henryka Kisiela, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa „KIS” Henryk Kisiel w Stargardzie Szczecińskim, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie

wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej, kar pieniężnych z tytułu wprowadzenia do obrotu odpowiednio dwóch partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych i jednej partii zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr WKŻ.8361.196.2015 z dnia 14 kwietnia 2016 r., Zachodniopomorski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Henrykowi Kisielowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa „KIS” Henryk Kisiel w Stargardzie, w oparciu o:

- art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (dwóch zestawów obiadowych składających się z dwóch rodzajów zup oraz drugich dań do wyboru i dodatków),
- art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii zafałszowanej potrawy, tj. jajecznicy na boczku.

Pismem z 2 maja 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od wymierzenia kar pieniężnych.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej poprzez wymierzenie jej kar pieniężnych z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego i dwóch partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, mimo iż przy uwzględnieniu stopnia szkodliwości czynu, zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wartości kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych należało stwierdzić, że czyn, którego dopuściła się strona cechuje się niskim stopniem szkodliwości, niewielkim zakresem naruszenia, a w jej dotychczasowej działalności nie stwierdzono istotnych uchybień, co powinno skutkować odstąpieniem od wymierzenia ww. kar pieniężnych.

Pismem z 19 maja 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Henryka Kisiela, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa „KIS” Henryk Kisiel w Stargardzie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania

się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Rozporządzenie 178/2002, w art. 8 ust. 1 wskazuje, że prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez

konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Ma na celu zapobieganie oszukańczym lub podstępным praktykom, fałszowaniu żywności oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji, o czym mówi art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011. W myśl zaś art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Rozporządzenie w sprawie znakowania w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (składniki alergenne).

Zgodnie z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W myśl art. 18 ust.1 zdanie pierwsze rozporządzenia 1169/2011, wykaz składników rozpoczyna się lub jest poprzedzony właściwym nagłówkiem, który składa się z wyrazu „składniki” lub zawiera ten wyraz.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych

artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. W myśl zaś art. 40a ust. 1 pkt 4 tej ustawy, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku oferowanych do sprzedaży, w placówce należącej do strony, dwóch zestawów obiadowych brak było pełnego wykazu składników, w tym również składników alergennych oraz, co jest mniej istotne, określenia poprzedzającego wykaz składników, które winno składać się z wyrazu „składniki” lub zawierać ten wyraz, zaś potrawa oferowana jako jajecznicza na boczku była w rzeczywistości sporządzona z użyciem podgardla zamiast boczku, jak deklarowano w cenniku. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Zachodniopomorski WIIH zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia wymagań prawa żywnościowego w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kar pieniężnych na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, wskazuje jednak na niski stopień szkodliwości czynu, niewielki zakres naruszenia oraz brak istotnych uchybień w jej dotychczasowej działalności, co, w jej opinii, powinno skutkować odstąpieniem od wymierzenia kar pieniężnych.

Odnosząc się do powyższego zarzutu naruszenia przez Zachodniopomorskiego WIIH art. 40a ust. 1 pkt 5c ustawy o jakości handlowej poprzez nieodstąpienie od wymierzenia kar pieniężnych, Prezes UOKiK stwierdza, że nie jest on zasadny. Wskazać w pierwszej kolejności należy, że odstąpienie od wymierzenia kar pieniężnych – w przedmiotowej sprawie z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej i artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego – może nastąpić jedynie w przypadku stwierdzenia niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu. Są to ustawowe kryteria, których zaistnienie umożliwi organowi Inspekcji Handlowej odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, co jest jednak uprawnieniem organu, a nie jego obowiązkiem (podkreślenia Prezesa UOKiK). Decyzja wydana na podstawie art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej ma więc charakter uznaniowy, co oznacza, że organ administracji

przy ustalonym stanie faktycznym ma możliwość wyboru negatywnego albo pozytywnego dla strony sposobu rozstrzygnięcia sprawy. Może on, ale nie musi, odstąpić od wymierzenia kary, przy czym nawet stwierdzenie istnienia ustawowych przesłanek nie obliguje organu do zastosowania art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej. Zatem ustalenie, że istnieją przyczyny, o których mowa w ww. przepisie, które uzasadniałyby ewentualne odstąpienie od wymierzenia kary, stanowi konieczną przesłankę do rozważenia możliwości jego zastosowania, jednak samo przez się nie stanowi bezwzględnego obowiązku organu do wydania decyzji pozytywnej dla strony.

Niezależnie od powyższego, analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Prezes UOKiK stwierdził, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej. W opinii Prezesa UOKiK strona niezasadnie bagatelizuje skutki nieprawidłowości stwierdzonych u niej podczas kontroli Zachodniopomorskiego WIIH. Wbrew stanowisku strony nie można uznać, że stopień szkodliwości czynu był niski a zakres naruszenia niewielki. Przesłanki te, w ocenie Prezesa UOKiK, Zachodniopomorski WIIH ocenił właściwie.

Należy podkreślić, że w obu przypadkach – zarówno zafałszowania, jak i niewłaściwej jakości – całkowitą odpowiedzialność za stwierdzone nieprawidłowości ponosi wyłącznie strona. To ona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność. Oceniając stopień szkodliwości czynu należy wskazać, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom pełnej, rzetelnej i niewprowadzającej w błąd informacji o składzie oferowanych potraw, co ma szczególnie istotne znaczenie w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne). Wprowadzenie do obrotu produktu, który zawiera inny rodzaj surowca niż wskazywała deklaracja (jajecznica na boczku) w istotnym stopniu narusza interesy konsumentów, którzy zostali pozbawieni możliwości dokonania świadomego wyboru. Strona, chociażby na podstawie samej faktury VAT, była w posiadaniu wszystkich informacji niezbędnych do prawidłowego oznakowania oferowanej potrawy a mimo to konsumentom przekazała informacje nieprawdziwe. Powyższe może świadczyć o świadomej chęci wprowadzenia konsumentów w błąd. Słusznie więc Zachodniopomorski WIIH nie uznał podnoszonego przez stronę argumentu, jakoby zastosowanie podgardla zamiast boczku w jajecznicy na boczku było pomyłką, niemającą na celu zafałszowania, gdyż fakt zakupu wyłącznie podgardla nie może świadczyć o pomyłce, lecz przeciwnie – celowym działaniu strony. W tym miejscu wskazać należy, że boczek i podgardle pochodzą z różnych miejsc tuszy wieprzowej i różnią się pod względem jakości (Prezes UOKiK pomocniczo kierował się następującymi publikacjami: W. Maciejewski *Surowce dla przetwórstwa mięsnego*, WSiP 1976, red. prof. dr hab. F. Świdorski *Towaroznawstwo żywności przetworzonej. Technologia i*

ocena jakościowa, Wydawnictwo SGGW, Warszawa 2003). Co równie istotne, powszechnie wiadomo, różnica w cenie za kilogram podgardla i boczku również jest znaczna (źródło: http://www.netbrokers.pl/notowania_mieso.php?newlang=polish&gielda=netbrokers). W odniesieniu do produktów niewłaściwej jakości handlowej brak informacji o składzie oferowanych potraw narusza interesy konsumentów w stopniu znacznym w ten sposób, że pozbawia ich wiedzy dotyczącej tego, z czego zostały przygotowane potrawy. Wiedza w tym zakresie jest istotna z punktu widzenia prawa do informacji, jak również ze względu na predyspozycje zdrowotne konsumentów. Należy podkreślić, że konsument, kierując się przekazanymi przez przedsiębiorcę informacjami o potrawach, dokonuje wyboru tej, która mu najbardziej odpowiada. Tym samym umieszczenie nierzetelnych danych uniemożliwia mu dokonanie świadomego wyboru, co przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumentów.

Mając na uwadze zakres naruszenia Zachodniopomorski WIIH zasadnie uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej i zafałszowanych narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Informacja o składzie potraw stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego nieuzasadnione użycie nazwy „boczek” i brak pełnej informacji o wykazie składników potraw, w tym składników alergennych, naruszało interesy konsumentów. W przypadku jajecznicy na boczku z punktu widzenia konsumenta najistotniejsza jest informacja o rodzaju użytego surowca – mięsa, gdyż to ono przesądza o właściwościach tej potrawy, a przez to ma wpływ na wybór konsumenta. Strona natomiast wprowadziła konsumentów w błąd poprzez podmianę asortymentową składnika tej potrawy.

Podsumowując, usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości nie zmienia faktu, że strona wprowadziła do obrotu dwa zestawy obiadowe niewłaściwej jakości handlowej i jedną zafałszowaną potrawę i nie stanowi przesłanki wyłączającej odpowiedzialność z tego tytułu, niemniej jednak, jak wynika z treści skarżonej decyzji, Zachodniopomorski WIIH uwzględnił tę okoliczność przy miarkowaniu wysokości wymierzonych kar. Dodać należy również, że obowiązujące przepisy nie uzależniają wymierzenia kary pieniężnej od wykazania przez organ Inspekcji Handlowej, iż stwierdzone nieprawidłowości zaistniały w wyniku złej woli czy umyślnego działania przedsiębiorcy.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji wziął po uwagę, że nie był on dotychczas kontrolowany, jednakże działalność gospodarczą prowadzi od 1990 r., a więc od ponad 25 lat, co obliguje go do staranności i wiedzy w zakresie reguł i obowiązujących przepisów dotyczących tej działalności.

Prezes UOKiK wskazuje też, że w rozpatrywanej sprawie obie kary zostały wymierzone w minimalnej wysokości wskazanej w art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości

handlowej. Zdaniem Prezesa UOKiK są one właściwe do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełnią swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące istotnym (jajecznicą na boczku) i znacznym (zestawy obiadowe) naruszeniem interesów konsumentów, a także przeświadczeniem strony, iż wykryte nieprawidłowości nie miały istotnego znaczenia, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji, uznając, że w tym przypadku kara będzie skutecznym środkiem do skłonienia strony do przestrzegania obowiązującego prawa i zmiany jej nastawienia do wagi i rangi tych przepisów w ochronie interesów konsumentów.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski